

Ruskaa kaupungissa



KUOHILJOEN SANOMAT 4.2025

KUOHIGOEN SANOMAT

Puolueista, rahasta ja ilmoituksista riippumaton aikalaisen ilmainen uutislehti.
Päätoimittaja: Arnold Kirveskoski, kylätoimittaja Yrjö Järventausta,
lintutoimittaja Edvard Kuiri, kalatoimittaja E. Kiviriippa ja kulttuuritoimittaja
Rafael Martikainen.

Logo; Kylän nimikkolintu, kuva Tapani Lindstedt. Toimituksen osoite: Posentie
2, 4980 Kuohijoki, raimo.maurola@elisanet.fi P. 040 8228192. neljästoista
vuosikerta n:o 4/ 23.10.2025

Netissä: www.kuohijoki.fi > Tarinoita ja kuvia tapahtumista



PÄÄKIRJOITUS

Pienet kylät, pienet asiat! Ei se niin mene. Toki pienten kylien asema lienee poliittisesti hyvin monimutkainen. Pienet ovat riippuvaisia mm. kunnan elinvoimaisuudesta, palveluista ja taloudesta. Niin myös Kuohijoella. Hyväksi onneksi kylällä on edustaja Pälkäneen kunnanvaltuustossa; Jouko Saarikko. Nimittäin pienten kylien uhkana on palveluiden, asukkaiden ja työpaikkojen kato, joten Saarikko on paljon vartijana. Ei yksi mies voi juurikaan asioita muuttaa, kun vastassa on toista kymmentä muuta kylää, mutta ellei olisi sitä yhtäkään, niin Kuohijoki joutuisi kohtaamaan kovempina muiden kylien paineen kunnallisessa päätöksenteossa. Tähän mennessä Kuohijoki näyttää pärjänneen tuossa kohtalaisessa paineessa. Kansantalouden junnaaminen paikallaan, työttömyys ja kiinteistökauppojen hiljeneminen, ovat osaltaan aiheuttaneet sen, että kylälläkin viime kesä oli hiljaisen oloinen. Kuitenkin, aina läsnä oleva kaunis ja rauhallinen luonto antimeen korvaa paljon monia puutteita, kuten esim. julkiset palvelut ja harrastusmahdollisuuksien vähyys. Se on täällä luonut vahvan auttamisen kulttuurin ohella myös erilaista harrastustoimintaa.

Ei pienissä kylissä olla tietämättömiä siitä mitä muualla maailmassa tapahtuu. Ukrainan ja Gazan tapahtumat ovat jo pitkään tulleet jokaisen olohuoneeseen. Nuo tapahtumat ovat aiheuttaneet erinäisiä uhkia ja epävakaisuutta maailman talouteen, joka tuntuu myös meille, jotka olemme vuosikymmenten saatossa tottuneet rauhaan, vakaaseen oloon ja kasvavaan elinolojen parantumiseen. Kun sodat on sodittu ja rauha palaa Ukrainaan ja Gazan, voidaan odottaa jälleenrakentamisen tuovan koko Suomelle uusia mahdollisuuksia.

Uutisista saksittua.

Trump ilmoitti neuvotelleensa kahdeksannen rauhansa, panttivangit on vapautettu ja Hamas luopuu vallasta, alkaa Israelin ja Palestiinan ikuinen rauha! Joopa joo. Nyt sopii odottaa samanlaista rauhaa myös Ukrainaan. Nobel odottaa ottajaa!

Siitä huolimatta uhkakuvat lähialueilla eivät ole kadonneet mihinkään, pikemminkin päinvastoin.

Trump vaikuttaa olevan halukkaampi, (vastoin aikaisempaa lupaustaan), lopettamaan sodan, kuin aseistamaan Ukrainaa. Hän on myös jälleen sitä mieltä, että Ukraina joutuu luovuttamaan alueita Venäjälle. Tapaa Putinin parin viikon sisällä. Putin puhuu sodan juurisyistä, mm. Ukrainan on vetäydyttävä neljältä alueelta, hylättävä pyrkimys päästä Natoon ja lännen on poistettava Venäjää vastaan asetetut pakotteet.

Eipä loppunut sota päivässä eikä viikoissa. Nyt sitä käydään pian neljättä vuotta, eikä aikaikkunassa ole rauhansopimusta tai aselepoa näkyvissä. Rauhan päivä koittaa vain vuosikalenterissa 29.12. Niinpä lähialueilla onkin syytä varautua pahimpaan mahdolliseen kriisitilanteeseen.

Siksi valtioneuvosto on tänä vuonna laatinut:

Yhteiskunnan turvallisuusstrategia: Valtioneuvoston periaatepäätös.

Periaatepäätös tarkoittaa yhteiskunnan elintärkeiden toimintojen turvaustoimia. Se edellyttää yhteisöjen ja yksilön varautumista kriisitilanteisiin myös maaseudulla.

Toimituksen saamien tietojen mukaan kylällä ollaan valmistelemassa omaa kriisiaikojen varautumissuunnitelmaa. Ja hyvä niin.



Tervehtien *Arnold Kirveskoski*



Kylätoimittaja Yrjö Järventausta

TIETOA KUKKIAN SUOJELUYHDISTYKSESTÄ

Perustiedot

TOIMINTA-AJATUS

Pidetään järvestä huolta

Suojeluyhdistyksen tehtävänä on vaalia yhteistä aarrettamme: vielä puhtaaksi todettua Kukkia-järveä...

Tule mukaan toimintaan

- **Puheenjohtaja Eija Gaily, 040 703 8019**
- **Sihteeri Marjo Taajamaa**
- **Taloudenhoitaja Terttu Salmela, 040 526 7126**
- Muut hallituksen jäsenet: Risto Kuusela, Marja Halme
- Sähköpostiosoite: info@kukkiansuojeluyhdistys.fi
-
- ***Kukkian Suojeluyhdistyksen säännöt***
- 1 § Yhdistyksen nimi on Kukkian Suojeluyhdistys ry ja kotipaikka Pälkäne.
- 2 § Yhdistyksen toimialue on Kukkia-järvi lähiympäristöineen.
- 3 § Yhdistyksen tarkoituksena on edistää ympäristön suojelua ja pyrkiä kokoamaan toimialueensa vesien suojelusta ja käytöstä kiinnostuneet toimintaan vesien säilyttämiseksi puhtaina ja kelpoisina virkistys- ja kalastuskäyttöön. Yhdistys pyrkii edistämään hyvän ympäristön kehittämistä ja säilyttämistä.

Tiedotteita

Vieraslajit ovat kasveja, eläimiä tai muita eliölajeja, jotka ovat siirtyneet luontaisten levinneisyysalueidensa ulkopuolelle ihmisen toiminnan seurauksena. Haitalliset vieraslajit uhkaavat luonnon monimuotoisuutta ja ekosysteemejä syrjäyttämällä alkuperäislajistoa. Esimerkiksi lupiini on monin paikoin vallannut tienpientareet ja hävittänyt niittykasvit tieltään. Elinympäristön häviämisen ja pirstoutumisen ohella haitalliset vieraslajit ovat maailmanlaajuisesti merkittävä luonnon monimuotoisuutta uhkaava tekijä

Vieraslajeja

Vanhastaan tuttuja vieraslajeja ovat minkki, supikoira, sekä vähemmän tuttu hyytelösammaleläin se on makean veden sammaleläinten yhdyskunta, joka muodostaa hyytelömäisiä, limaisia möykkyjä. Ne voivat kiinnittyä vesikasveihin, laitureihin tai kellua vapaasti vedessä...

Vieraspedot verottavat Kukkian lintukantaa. Suojeluyhdistys ja riistanhoitoyhdistys lainaavat minkki- ja supiloukkuja.

Antaa ajattelemisen aihetta

Lähteet: järvi-meriwiki

Pälkäne ·

Laipanmaan ystävät

· [29. heinäkuu 2024](#) ·

Keskelle Laipanmaata on suunnitteilla 25 - 30 tuulimyllyä, jotka olisivat 250 - 300 metriä korkeita. Sittemmin Vantaan energia on ilmoittanut, että esitys on kaatunut.

Huomasitko



TV 1: pyörii dekkariohjelma; Gantchester, jossa pääosaa esittävä Al Weaver muistuttaa kovasti ulkonäöltään Anttosen Reskaa!



Kulttuuritoimittaja *Rafael Martikainen*

Risto, havumetsien mies

Mies kulkee rantaa Kukkian,
kun syysaallot kiveen lyö ja
puiden latvat tuuli taivuttaa.
Mies katsoo kauas horisonttiin,
mieltii mennyttä ja tulevaa,
kun alkaa ikä miestä painaa.

Mies kiittää metsää, elosta ja ilosta,
hiljaisuudesta metsän siimeksessä,
vain kuikan kutsu kaiun tuo.
Mielihyvä, miestä ympäröi,
uskoo elävänsä aikaa parasta,
silti tuntee, kuinka aika rientää.

Laskee aurinko ja värjää taivaan
punan, purppuraisin hehkuin,
toistaa sitä pinta Kukkian.
Rannalla sininen simpukka,
kuoren alla helmi kaunein.
Risto sen omaksi otti.

R.J. Aimola



Kesädekkarin toisessa osassa Mielonen jatkaa tutkimuksia tulipalosta. Kello miehen ranteessa tuo tutkimukseen uusia ulotteita.

KESÄDEKKARI (2/4)

Palopaikalla Mielonen pohdiskeli tapausta, kuka oli tuo mies, joka makasi puoli istuvassa asennossa katoksessa heinäseipäiden vieressä. Mistä hän oli tullut, paikka oli keskellä peltoaukiota, lähimmät rakennukset muutaman sadan metrin päässä, vanhan maatilan päärakennus tiilinavettoineen ja muutama kesämökki järven rannalla. Miksi hänellä oli kello, joka oli pari yötä sitten saatu saaliiksi kauppakeskuksen kultasepän liikkeen ryöstössä.

Paljon kysymyksiä, jotka vaativat tutkimista ja vastauksia. Samalla kun tekninen tutkintaryhmä oli asettelemassa kroppaa muovipussiin ja alettiin odottamaan riimisautoa, oli partion asettaman poliisinauhan vieressä jotain hässäkkää. Virkapukuinen poliisi huusi Mielosen paikalle. Nauhan vieressä oli kaksi kolmekymppistä miestä, jotka kyselivät mitä on tapahtunut. Vaativat tietää kuka oli asetettu muovipussiin. Mielonen toppuutteli miehiä, ensin olisi selvitettävä mitä ovat miehiään, jotka vaatimuksia esittivät. Kertoivat olevansa alun perin osa kolmimiehistä työporukkaa, joka oli vuokrannut mökin kylän pohjoispuolella olevan järven rannalta, juhliakseen kesäloman alkamista ja ennen kaikkea kalastella kalaisella järvellä. Nyt oli yksi miehistä kadoksissa. Epäilivät, oliko heidän kaverinsa pussissa. Samalla kun Mielonen jututti miehiä, soi taskussa puhelin. Rauhalan nimi näkyi näytöllä, mitäs mentorilla nyt on asiaa.

”Rauhala tässä moro, se valkoinen pakettiauto on löytynyt”. Täräytti Rauhala vanhaan suorasukaiseen tyyliinsä. Meni krp:n mies mykäksi, mitäs mentori nyt horisee, pyysi vähän tarkentamaan mistä on kyse. Selvisi Mieloselle Rauhalan pakettiauto juttu, epäili kyllä sattumaa, mutta lupasi tulla paikalle teknisen tutkimusryhmän kanssa, kunhan saa alustavat lausunnot kahdelta paikalle tulleelta mieheltä. Pyysi Rauhala pysymään paikalla vartioimassa, ettei uteliaat sotke paikkoja.

Miehet alkoivat selvittää edellisillan tapahtumia. Olivat alkuillasta järvellä uistelemassa ja sen jälkeen saunoneet, pari neuvoa antavaa olutta ja siitä kimmoke lähteä paikalliseen kantri henkiseen ravintolaan, tiesivät paikan koska olivat joskus aikaisemmin paikassa olleet. Sen verran Mielonen halusi tarkentaa kertomusta kysymällä tämän ravintolan sijaintia. Miehet näyttivät pellonreunassa olevaa isohkoa maataloa ja kertoivat ravintolan olevan pihalla olevassa navetassa. No olihan pihalla näköjään muutama päivävarjo ja pöytä. Mielosen kiinnostus ravintolaa kohtaa heräsi,

ravintola, joka on keskellä ei mitään on näkemisen arvoinen ja muutenkin on jututettava ravintolan omistajaa.

Ravintolassa miehet kertoivat olleensa parisen tuntia ja kun tuntui siltä, että tulossa oli kova ukonilma, niin he päättivät lähteä takaisin mökille ennen kuin kastuisivat. Ennen kuin miehet lähtivät, päätti heidän kaverinsa poiketa ensin vessassa ja lupasi tulla perässä. Jonkin matkaa kaksikon käveltyään sade kiihtyi ja he pistivät juoksuksi, meinasivat, että kerkeävät kylän keskustassa olevan linja autopysäkin katoksen alle. Ukkoskuuro nousi päälle, salamoï ja jylysi. Sitten tuli valtava leimahdus ja jyrähdys. Arvelivat salaman iskeneen lähelle, mutta eivät kertomansa mukaan huomanneet palon syttymistä koska seisoivat ilmeisesti selkä ladolle päin. Kuulivat kyllä myöhemmin hälytysajoneuvon äänen, mutta eivät olleet enää paikalla. Koska kuuro meni pian ohi ja sadekin oli loppumassa, jatkoivat matkaa ja arvelivat kaverinsa tulevan perässä. Mielosen kysyessä jälkeen jääneen miehen kellosta, sanoivat miehet, ettei hänellä ollut kelloa ollenkaan. Kun mieheltä ei ollut löytynyt pienehkön rahasumman lisäksi mitään dokumenttia henkilöllisyyden toteamiseksi, päätti Mielonen näyttää miehille pussissa olevan vainajan.

Miesten kaverista oli kyse. Ilmassa oli nyt paljon kysymyksiä. Eikä arvokas kello miehen ranteessa ollut pienin niistä. Se oli kuitenkin kytkentä pääkaupunki seudun ryöstöön.

Rauhalan opastuksen jälkeen Mielonen ja tekninen tutkimusryhmä saapuivat soramontulle. Ensimmäiseksi rekisteri tunnus ylös ja kysely Trafiin, kenen autosta on kyse. Sitten Poliisin nauhat auton ympärille ja työ voi alkaa. Selvisi, että auto oli Ala-Tikkurilassa Vantaalla sijaitsevan putkiliikkeen auto. Sitten Mielonen oli yhteydessä KRP:hen Vantaalle ja antoi ryöstön tutkimista varten perustetulle kolmimiehiselle tutkijaryhmälle tiukat ohjeet selvittää kyseisen putkiliikkeen tausta, prioriteetilla A1.

Pian tutkimustyön alettua poliisit totesivat tarkemman työn olevan haasteellinen soramontussa ja päättivät, että auto kuljetetaan Vantaan tutkimustiloihin, jossa voidaan kuitunäytteet, sormenjäljet, dna:t ja muu informaatio ottaa huolellisemmin ja varmemmin talteen. Auto oli muutenkin niin sekaisin sisätiloistaan, putkenpätkiä, viemäriputkia, työkaluja ja pakkeja, pizza paketteja ja tyhjiä juomatölkkejä ja muuta roinaa. Niin kuin nyt putkimiesten autot yleensä ovat.

Sitten Mielonen sai puhelun, jossa Vantaa ilmoitti, että auto oli varastettu. Ilmeisesti keskiviikko iltana tai yöllä putkiliikkeen varaston parkkipaikalta. Varkaus oli havaittu aamulla, kun miehet tulivat torstai aamuna töihin. Välittömästi havainnon jälkeen oli tehty varkausilmoitus poliisille. Tiedon jälkeen auton tutkinnan tärkeys

korostui. Autolla saattoi sittenkin olla yhteys ryöstöön. Tarkka mies, se Rauhala, kun oli luottanut vaistoonsa, tuumasi Mielonen.

Näytti siltä, että tutkinnan painopiste oli nyt siirtynyt hämäläisen kylän tasalle. Mutta KRP:n tiloissa jatkettiin myös tutkintaa. Tutkinnan kohteena siellä oli nyt turvakamera tallenteiden tutkiminen, niin Helsingin kuin Turun satamien henkilöliikenteestä, lähinnä alkuviikon osalta. Myös Helsingin lentoaseman turvatallenteita käydään läpi. Mielonen päätti jäädä vielä yön yli yhdeksi päiväksi paikalle, kotiin ei nyt kannattanut matkustaa. Piti Rauhalalta selvittää majoituksen mahdollisuutta. Kylällä julkisia majoituksia ei ollut, mutta Rauhala ehdotti, josko tutkinnanjohtajalle sopisi vaatimaton majoitus hänen mökillään. Sovittiin, että Mielonen tulee mökille sitten kun on saanut työt valmiiksi soramontulla. Rauhala päätti lähteä mökille, edellisillan vesille lasketut verkot olivat vielä järvessä, ne oli syytä käydä hakemassa pois ennen kuin kalat pilaantuvat.

Rauhala oli verkot hakenut, puoli ämpärillistä muikkuja oli tullut ja nyt oli tarkoitus savustaa saalis. Kalat oli aseteltu savustuspönttöön, mukana lepänlastuja ja sokeripaloja väriä tumaan. Tulet alle ja sitten odottamaan valmistumista. Mielonen oli tullut paikalle ja perustanut ”tutkintakeskuksen” Rauhalan mökin terassille. ”Läppäri” auki ja lataukseen ja yhteys 4 G tietoliikenneverkkoon. Netti oli kylällä infrastruktuurin tuote joka toimi tehokkaasti. Sauna lämpiämään ja kun KRP:n miehen virka aika oli jo ohi, otettiin ensimmäiset oluet.

Mielosen kirjoittaessa puhtaaksi muistiota päivän tutkimuksista, tutkaili Rauhala kameransa näytöllä kameran muistikorttia. Samalla kun poisti huonot otokset huomasi, että pari kuvaa oli tullut otettua sorapenkan reunasta jossa näytti olevan törmäpääskyn pesä, vai oliko, täytyy huomenna käydä tarkistamassa. Sitten palopaikalla otetuista kuvista tuli yllätys. Yhdessä selkeässä kuvassa seisoj mies ja lippispäinen tummahiuksinen nainen. Naisesta Rauhala oli sata varma, että hän oli sama jonka oli nähnyt istumassa ohimenevässä valkoisessa pakettiautossa torstaipäivänä. Nyt tuli miehiin vauhtia. Muistikortti kamerasta pois ja ”läppäriin”. Alkoi dataa siirtyä keskusrikospoliisin tietokantaan. Tutkinnanjohtaja ohjeisti ryhmää Vantaalla käymään uudelleen läpi turvakameroiden kuvia, olisiko lähetetyn kuvan näköisiä henkilöitä tallentunut kameroihin. Alkoi olla sähköä ilmassa, oli päästy toden näköisesti ratkaisevasti eteenpäin, kiitos Rauhalan valokuvausharrastuksen ja tarkkaavaisuuden torstaipäivänä.

Saunakin oli innostuksen aikana lämmennyt, toiset oluet ja saunaan. Lauteilla miehet pohtivat sitä, mistä arvokas Tag Heuer merkinen kello oli ilmaantunut vainajan ranteeseen. Vainajan tovereiden kertoman mukaan hänellä ei siis ollut kelloa. Ratkaisua asiaan päätettiin lähteä hakemaan kylän ”kulttuurikeskuksesta”

kuten Rauhala Mieloselle selvitti. Toki häntä myös kiinnosti ravintola joka sijaitsi ”keskellä ei mitään”. Peseytyminen, muutama savustettu muikku salaattilautasellisen kera, kolmas olut ja sitten, ei kun menoksi.

Jatkuu seuraavassa numerossa.



Lintutoimittaja *Edward Kuiri*

Lintujen uhanalaisuudessa myönteistä kehitystä

Iltasanomat 10.10.25



Punakylkirastas



Pohjansirkku

Kuvituskuva: Luonto-Portti

Kahden Suomessa pesivän lintulajin uhanalaisuusluokitus parani hiljattain julkaistussa maailman lintujen uhanalaisuusarviossa. Asiasta kertoo [Birdlife Suomi](#).

Luokitus parani punakylkirastaalla, joka nousi silmälläpidettävästä lajista elinvoimaiseksi. Aiemmin vaarantuneiden lajien luokassa olleen pohjansirkun luokitus parani silmälläpidettäväksi.

Tämä on ilahduttava uutinen lintujen ystäville. Punakylkirastas on ollut tuttu näky kylällä. Sen sijaan pohjansirkku on monille, Anttia lukuunottamatta, vaikeampi erottaa muista samannäköisistä.



HANNU JA KERTTU

Kaksi on kaulaa valkoista,
taas kevään tullen soutavat
pintaa järven hopeisen,
tuo joutsenpari Kukkian.
Etsimässä pesäpaikkaa tuttua.

Kaksi on kaulaa vakoista
ne toisiinsa kietoutuu,
näin rakkautensa vahvistuu.
Ne valkeat siipensä levittävät
ja onneansa kuuluttavat.

Nyt neljä pientä seuraajaa,
joita vaara vaanii ainiaan.
Jos ei joudu hauen kitaan,
niin kiusatuksi kuitenkin.
On suoja alla emon siipien.

R. Birdman

Kuku, käenpoikanen



Kuvituskuva: Luonto-Portti



Hannu ja Kerttu

Kuva: Jenni

Tarina alkaa suuren metsän siimeksessä, sammalilla vuoratussa pienessä leppälinnun pesässä. Siellä kuoriutui eräänä kesäisenä aamuna yksi muita suurempi muna, josta kuoriutui poikanen, joka heti syntyessään oli huomattavasti muita poikasia isompi ja nokkelampi. Leppälinnun emot eivät kuitenkaan nähneet siinä mitään erikoista, olivat vain ylpeitä vahvan oloisesta poikasestaan.

Poikanen kasvoi ja oppi nopeasti syömisen niksit. Sittenkin siitä tulikin oikea kulinaristi. Pian se valloitti lähes koko pesän itselleen. Leppälinnut ruokkivat sitä uupumatta. He ihmettelivät sitä, miksi heidän tämä poikanen kasvoi niin suureksi. Siitä huolimatta vanhempien vaistot ja huolenpito oli aina yhtä hellää. Poikanen oli ulkomuodoltaan erilainen: harmaa selkä, raidallinen rinta ja suuret tarkkailevat silmät, älykäskin, vaikka se ei koskaan oppinut kunnolla leppälinnun hienoja lauluja. Se päästeli kurkustaan syviä ihmeellisiä ku-kuu - ääniä. Siitä se sai nimen; Kuku.

Kun oli aika opetella lentämään, Kuku koki ensimmäisen suuren ristiriidan. Noustessaan ilmaan se tunsu itsensä erilaiseksi kuin muut leppälinnut. Noiden sulavien pienin lentoyritysten sijaan Kuku lensi itse suoraviivaisesti ja paljon rivakammin. Eräänä päivänä jo aikuiseksi kasvaneena, Kuku istui kuusen latvassa ja silloin hän hoksasi tyhjyyden! Hän tunsu kiitollisuutta leppälintuja kohtaan, mutta samalla myös tietämättömyyttä siitä, kuka hän oikeastaan oli. Hänen kukunnasta oli tullut ikään joku outo erilainen äänilaji, mutta se ei vastannut hänen pohtimiinsa kysymyksiin.

Lopulta Kuku lähti matkaan seuraten outoa kutsua, mikä vaikutti olevan vain hänelle tarkoitettu matka. Hän lensi yli laajojen soiden ja metsien, merien ja mantereiden, kunnes erään suuren niityn yllä hän kuuli tutun, syvän äänen: ku kuu ku-kuu!

Lähestyessään ääntä Kuku näki toisen linnun, joka näytti täsmälleen samanlaiselta kuin hän; harmaa selkä raidallinen rinta. Se oli vanhempi viisaan näköinen koiras, joka kukkuessaan istui heinäladon harjalla. Kuku laskeutui sen viereen sydän tykyttäen. Kuka sinä olet? Kuku kysyi. Vanha lintu kääntyi ja sen silmät olivat täynnä ihmetystä. Etkö sinä tunne? Minä olen sinun lajiasi. Me emme rakenna pesiä, emmekä laula soidinlauluja. Me kuljemme yksin, mutta silti olemme aina olleet täällä maailman alusta asti. Me olemme käkiä. Vanhempi käki selitti hänelle heidän elintapansa: me munitaan toisten pesiin ja sitten me muutetaan etelään.

Nuo säännöt tuntuivat Kukusta julmilta, mutta vanha käki sanoi niiden olevan tapa selviytyä elämässä. Kuku liikuttui ja tunsu kyyneliä silmissään. Hän ei ollut paha eikä petollinen, hän olipahan vain käki. Kuku oli lentänyt pois kodistaan, mutta hän oli nyt löytänyt paikkansa viisaiden käkien joukossa ja saanut heitä parhaan mahdollisen koulutuksen. Kuku oli oppinut kukuntansa uuden merkityksen, kutsun, joka ei enää ollutkaan kysymys vaan vastaus! Ja kun syksy saapui, hän liittyi jälleen muihin käkiin pitkälle matkalle etelään, pitäen sydämessään pienen, mutta ikuisen kiitollisuuden leppälinnuille, jotka olivat antaneet hänelle elämän alun. Tuolloin Kuku tiesi, että kun hän palaisi, hänen tarinansa tulisi jatkumaan sukupolvelta toiselle. Nyt hänellä oli tieto siitä, kuka hän oli. Hän oli käenpoika, joka on ajallaan valmis ottamaan vastuulleen sukunsa säilymisen täällä. Se oli sitten siinä se.

J. Lintula



Kalatoimittaja E. Kivriippa



Kuka?

No, Juha Sormunen Hän on tuttu näky Kukkiolla, Kauhajärvellä ja Kuohijärvellä. Hän on kalastellut näillä vesillä jo yli kolmenkymmenen vuoden ajan. Mies on aina valmis neuvomaan ja opastamaan kalastuksen saloihin, kuten Seppo Pakarainen aikoinaan.

Sormunen sanoo, että valitettavasti nykyisin nuoret eivät ole kalastamisesta eikä kalasta erityisen innostuneita, mutta syömään kyllä tulevat, kun se tuodaan leuan alle. Alla Sormusen viimeisin raportti Kuohijärveltä.

20.10.2025 Aamu – 3 astetta. Verkot Kuohijärvessä. Syvyydet 7-10 m, puolen metrin narut verkkojen välissä. Silmäkoko 15-16 mm. Saalis 5 verkkoa noin 12 kiloa, mäti vielä suht kovaa. Saalista mätimuikkuja noin 40 prosenttia. Veden lämpö 9.5 astetta kaiun mukaan.

Huippukokin vihjeitä kalan valmistukseen

Moni mieltää kalan työlääksi raaka-aineeksi valmistaa, mutta sitä sen ei tarvitse olla. Kalaruoka.fi:n päätoimittaja, keittiömestari Roy Norro neuvo: "Kalaa kannattaa käsitellä mahdollisuuksien mukaan kerralla isommissa määrissä. [Perata](#), [suomustaa](#), fileoida ruodottomiksi ja pilkkoa jopa valmiiksi suikaleiksi tai paloiksi ja laittaa annoksina pakkaseen. Itse käsitelen esimerkiksi hauet siten, että lopputuloksena on täysin ruoankäyttövalmiita vakuumipusseja, jollainen on helppo siirtää illalla pakkasesta jääkaappiin sulamaan yön yli." Ja kannattaa muistaa, että kun supisuomalaiset muikku tai silakka – norssia eli kuoretta unohtamatta – ovat

sesongissa, niin kala-arki on edullista, nopeaa ja herkullista. Pikkukalat kypsyvät todella vikkellä pannussa tai airfryerissa, ne myydään usein ”pannuvalmiina” eli puhkottuna ja harva voi väittää, etteivätkö esimerkiksi nopeasti ruisjauhoissa pyöräytetyt muikut ja samalla oheen keitetyt perunat olisi maistuva ateria milloin vain.

Tietosuojalauseke

Kuohijoen Sanomat on kylälle suunnattu ja harrastuksena toimitettu, ilmainen silloin tällöin sähköpostissa piilokopioina jaettava lehti. Lehti suojaa tilaajien yksityisyyttä soveltuvan lainsäädännön mukaisesti. Tilaaajatiedot Tilaaajatiedostoon tallennetaan tilaajan tahdon mukaisesti tilaajan nimi ja sähköpostiosoite sekä mahdolliset muut tilaajan antamat tiedot kuten puhelinnumero tms. Tietoja ei luovuteta muihin tarkoituksiin. Tilaaajatiedot ja niiden käyttö Tiedot kerätään ainoastaan siihen tarkoitukseen, että Kuohijoen Sanomat voidaan lähettää tilaajilleen. Tilaus katsotaan suostumukseksi rekisteriin. Tilaaajan tiedot poistetaan pysyvästi, kun tilaaja on ilmoittanut lopettavansa tilauksen. Lehden lakatessa tilaaajatiedosto tuhoetaan pysyvästi. Rekisterinpitäjä: Raimo Maurola, Minttutie 28D 27, 1300 Vantaa, puh. 0408228192, raimo.maurola@elisanet.fi

Valokuvat ovat toimituksen, ellei erikseen mainita.